

Principper del 6:

Udelukkelsesmetoden

Et andet redskab til at opdage sandhed er Udelukkelsesmetoden. Hvordan tror I dette princip fungerer? Har I selv brugt det til at opdage sandhed? Mange af os har brugt metoden i legen ”20 spørgsmål til professoren”.

Det er et vigtigt princip, når det drejer sig om at finde sandheden.

Kan I huske den opgave, jeg gav gruppen for nogen tid siden, hvor det drejede sig om at gætte, hvilket encifret tal, jeg tænkte på? Da ingen var klarsynede nok til at opfange tallet, måtte medlemmerne benytte sig af udelukkelsesmetoden. Gruppen gik ud fra, at der fandtes ti encifrede tal, nemlig 0123456789. Da halvdelen af tallene var blevet gættet og udelukket, holdt gruppen selvfølgelig op med at gætte på disse tal. De var blevet fjernet gennem udelukkelsesmetoden.

Til sidst var der to tal tilbage, så ét. Dette sidste tal måtte jo så være det, jeg havde skrevet ned, men jeg svarede stadig nej. Ingen af de ti gæt var korrekte. Jeg tror, at gruppen mediterede en del over dette. Da der kun findes ti encifrede tal, og de havde gættet på dem alle sammen, og ingen af dem var rigtige, så var sandheden åbenbart ikke så let at få øje på, som man havde troet. Nogle spekulerede på, om der kunne findes mere end ti encifrede tal?

Og til sidst var der en, som brugte udelukkelsesmetoden korrekt og udelukkede alle de positive encifrede tal og indså, at svaret kunne være et negativt tal. Da de ti indlysende encifrede tal var udelukkede, indså gruppen, at der findes ni negative tal, som ingen havde overvejet endnu. Med andre ord: udelukkelsesmetoden fik dem til at overveje en mulighed, som de ellers aldrig ville have set på.

Og da gruppen indså, at de var på rette vej, tog det dem kun kort tid at finde det korrekte tal – stadig ved hjælp af udelukkelsesmetoden. Hvis jeg husker rigtigt, var det minus 2. Det er interessant, at vi rent faktisk har nogle clairvoyante mennesker her på listen, men udelukkelsesmetoden var altså en mere pålidelig metode end ESP (Extra Sensory Perception).

Den sande og altid korrekte clairvoyante er meget sjælden, men vi kan – ved hjælp af det logiske sind – udelukke nogle falske elementer, og dette fører os med stor nøjagtighed frem mod sandheden. Hver eneste gang den søgende har en chance for at udelukke en information eller nogle data og indse, at de er falske, så må han gøre det, uanset hvor meget det strider mod hans eget trossystem.

Enhver videnskabsmand, som ærligt bruger udelukkelsesmetoden, må indrømme, at der findes en Gud eller i det mindste en intelligens, som er højere end menneskets. Han behøver blot at studere en menneskelig celle og spørge: Kunne den være blevet skabt uden en styrende intelligens? Enhver, som bruger udelukkelsesmetoden, må indrømme, at noget skabt, som er en million gange mere kompliceret end den Mac, som jeg sidder og stirrer på, må være skabt af en styret hånd eller Hensigt.

Den ateistiske videnskabsmand viser os et af problemerne med dette princip om sandhed. Noget, som egentlig skal udelukkes, kan stirre os lige op i ansigtet, og alligevel afviser vi at udelukke det.

Hvis profeten Rambalana tager sine tilhængere med op på en bjergtop gang på gang, fordi Zor og hans rumskibe skal komme og hente os, og der ikke sker noget, så burde der komme et tidspunkt, hvor tilhængererne udelukker Zor og Rambalana som sandhed.

Det er dog trist men sandt, at selv når noget tydeligvis er falskt, fortsætter tilhængererne med at tro i stedet for at udelukke.

Tag Jehovas Vidner som eksempel. En af grundlæggerne, Charles T. Russel, forudsagde, at Kristus ville vende tilbage i slutningen af 1880'erne. Da han ikke dukkede op, flyttede han datoen fremad. Da han stadig ikke dukkede op, brugte tilhængerne ikke udelukkelsesmetoden. Det udnyttede Russell og flyttede atter datoen – denne gang frem til 1914.

1914 kom og gik, men stadig uden at Jesus havde vist sig i skyerne. Russel nægtede selv at udelukke denne sidste dato som falsk og konkluderede, at Jesus kom i 1914, men at han var usynlig, og at ingen derfor så ham. Så hvis jeg forstår den nuværende lære i Jehovas Vidner, så har de stadig ikke udelukket 1914 som ankomståret, men accepterer dette år som året for Herrens Genkomst.

Personligt voksede jeg op i en alkoholisk familie og klarede stort set dagen og vejen for mig selv og min lillesøster, da jeg var barn. Jeg udelukkede mine forældres livsstil – det var ikke en ønskværdig måde at leve på - og blev aktiv i Mormonkirken, da jeg var teenager. Og ved hjælp af den samme udelukkelsesmetode udelukkede jeg år senere en del af den lære, der blev givet i kirken, som fx kirkens stærke og ufejlbarlige autoritet, som værende ikke-åndelig og bevægede mig fremad mod nye perspektiver og ny lærdom.

Jeg bruger fortsat dette princip i min fremadskridende opdagelsesproces. Udelukkelsesmetoden kan ofte udelukke store mængder af data og give os et kæmpeskridt fremad ind i sandhedens lys.

Principper del 7:

Forvrængning af Fortiden

Spørgsmål:

Hvorledes hjælper en effektiv kommunikation – både i forhold til afsender og modtager – med til at opdage sandheden?

En del af svaret på dette spørgsmål er tydelig. Uden en eller anden form for kommunikation ville ordet "sandhed" ikke have nogen betydning for os mennesker. Sandhed må gives og modtages ved hjælp af en form for kommunikation, før den kan registreres som sandhed af vores bevidsthed. Selv $2 + 2 = 4$ vil være, som om det ikke eksisterer i dit univers, indtil viden om det kommunikerer til dig – uanset om du er bevidst om det eller ej.

Træet vælter virkelig i skoven, uanset om der er nogen til at se eller høre det, men først når informationen om det kommunikerer til din bevidsthed, så er træet væltet for dig.

Der findes flere niveauer af kommunikation i vores søgen efter at opdage sandhed:

1. Kommunikation gennem opfattelsen af den ydre verden.
2. Person til person kommunikation.
3. Kommunikation gennem sjælen.

Hvis vi bare alle sammen kunne opnå nøjagtig kommunikation på disse tre niveauer, så ville vi sjældent være uenige. Vi ville kunne se sandheden sammen og opnå en vidunderlig enhed.

Så hvorfor er det ikke sådan? Hvorfor er så mange af os uenige – selv om små og enkle ting?

Bogen ”Et Kursus i Mirakler” fortæller os om en god grund til dette. Den fortæller os, at vi ”kun ser fortiden”.

Når to mennesker således ser på den ydre verden og opfatter den med de samme redskaber, så ser de to forskellige virkeligheder, fordi nutiden filtreres gennem hukommelsen og fortolkes ved hjælp af fortiden.

Lad os bruge et fodboldspil som eksempel. På den ene side har vi et råbende og støttende publikum for ”Hold A” og på den anden ét for ”Hold B”.

Alle tilskuerne ser – opfatter – den samme kamp, men fortidens filtre giver dem helt forskellige opfattelser af, hvad der sker.

Hvis dommeren dømmer straffespark mod ”Hold A”, vil ”Hold A's” tilhængere skælde ham ud, mens ”Hold B's” tilhængere vil hylde ham.

Grupperne opfatter det samme, men fortolker det forskelligt, fordi fortiden blandes med nutiden. Lad os forestille os, at al hukommelse angående de to hold blev slettet fra tilhængernes hjerner. Lad os forestille os, at dommeren igen dømmer et straffespark mod ”Hold A”. Hvordan vil de nu reagere?

Jeg tror, alle kan forestille sig, at hvis vi fjerner muligheden for, at fortiden blandes med nutiden, så vil begge sider pludselig se årsagen til straffesparket stort set sådan, som den virkelig var. Med andre ord – hvis to mennesker holder deres bevidsthed i nutiden (som et lille barn) og ikke tillader fortiden at forvrænge deres opfattelse, så vil de opfatte som én eller i enhed. De vil begge se sandheden, som den sker lige nu.

Skønt øjenvidner normalt tillægges stor troværdighed i retten, så har studier og undersøgelser vist, at de er langt mindre troværdige, end dommerne tror.

Hvorfor?

Fordi deres syn på begivenheden påvirkes af deres syn på fortiden og forårsager forvrængning, men der er en grund mere: Ufuldkommen hukommelse.

Vores syn på nutiden forvrænges, når vi blander den med fortiden, og nutiden forvrænges yderligere af en ufuldkommen eller selektiv hukommelse, som frembringer en forvrænget fortid og gør den til et formørket filter, som gør det vanskeligt at se den forhåndenværende sandhed.

Noget andet, som forvrænger synet på fortiden, er følelser. Selv om du har en god hukommelse, så kan en meget positiv eller negativ følelse, som forbindes med en fortidig opfattelse, gøre synet på nutiden tåget og uklart. For eksempel har du måske mødt angriberen fra ”Hold A” og fundet ham meget charmerende – måske fik du oven i købet hans autograf. Senere løb du måske ind i målmanden fra ”Hold B”, og han råbte ad dig, at du skulle tage og se dig bedre for.

Selv om du husker alting meget nøjagtigt, så trækker du nemt følelserne fra fortiden ind i nutiden og beslutter, at du helst ser, at ”Hold A” vinder, fordi angrebsspilleren er en flink fyr. Der er måske mange flere flinke fyre på ”Hold B” end på ”Hold A”, men det bekymrer dig ikke. Den første angrebsspiller plantede en positiv følelse i dig, og det påvirker din nuværende opfattelse meget. Dommeren dømmer et retfærdigt straffespark mod ”Hold A”, og du skrider til ham og kalder ham en blind idiot.

Nu er spørgsmålet: Hvordan kan vi bruge denne viden til at gøre nøjagtigheden af vores opfattelser større og dermed også gøre vores evne til at opfatte sandheden større? Det er ganske enkelt.

Først og fremmest skal vi altid huske på, at fortiden virkelig forvrænger nutiden og derfor kun bruge erindringerne om fortiden i meget begrænset omfang, når vi opfatter nutiden. Og når de bruges, så prøv på kun at bruge de ting, som du husker korrekt. Afprøv din hukommelse ind imellem for at få en ide om, hvor nøjagtig den er, og når du bruger hukommelsen som et filter i forhold til at opfatte nutiden så indregn en vis fejlmargen.

Afprøv også dine følelser og erkend, hvordan de påvirker dig. Når dommeren dømmer på en måde, som du ikke kan lide, så træd uden for dine følelser et øjeblik og spørg dig selv, om dommen var retfærdig. Tillad ikke dig selv at se dommen gennem dine følelser. Brug i stedet for ren nutidig opfattelse og accepter, hvad du opfatter, også selv om det ikke var det, du helst ville opfatte.

Sportsfans bør glæde sig over, at selv en sportskamp - eller måske skulle vi sige især en sportskamp – kan være en strålende øvelse i at registrere virkeligheden korrekt.

Der er endnu to niveauer af kommunikation, som kan åbenbare sandhed:

1. Person til person kommunikation.
2. Kommunikation gennem sjælen.

Forvrænges disse to former for kommunikation også, når man filtrerer sin opfattelse gennem fortiden? Hvad med ufuldkommen hukommelse og følelser? Spiller de også en rolle?

Lad os se på den første: Person til person kommunikation.

Hvis en lærer har en sandhed, som han gerne vil åbenbare, men ikke er i stand til at kommunikere den på en måde, så den opfattes korrekt, så forbliver sandheden hos læreren, og intet åbenbares. På grund af misforståelser beslutter eleven sig måske for, at læreren er ved at falde af på den og lukker af for den modtagelighed, som han havde tidligere – og alt sammen på grund af mangelfuld person til person kommunikation.

Lyt til to gode venner, som diskuterer. Ofte har de begge gode argumenter, men den ene forstår simpelthen ikke, hvad den anden prøver at sige. Hvis de blot kunne forstå hinanden, ville de måske indse, at de slet ikke er uenige.

Det er interessant, at mange af de diskussioner, der har været på denne liste, er opstået på grund af manglende forståelse af den andens synspunkt. Jeg vil gætte på, at over halvdelen af den tid, som jeg har brugt på at løse konflikter, er blevet brugt på at tydeliggøre noget, jeg allerede har sagt, men som er blevet misforstået.

En af hovedingredienserne i en effektiv person til person kommunikation er, at de involverede bruger samme definition af ordene. Det var grunden til, at jeg definerede ordet "kanalisere" for nogen tid siden, så gruppen kan bruge ordet og være enige om definitionen.

Fortsættes.....

Copyright J J Dewey